

'Soleiada', una cançó de Nadal segons com es miri

El poema admet una mirada profana i una religiosa

Explica Glòria Casals al llibre 'Joan Maragall. Carnets de viatge' (Diputació de Barcelona) que Maragall va publicar el poema 'Soleiada' a la revista Pèl & Ploma el 1900 i que el diari El Autonomista de Girona, el va publicar el 1904 com a poema de Nadal. Casals exposa que 'Soleiada' admet dues lectures, una de profana i l'altra de religiosa. 'La primera ens parlaria de l'engendrament i naixement del fill del sol; la segona, revelada pel to profètic del vers final, ens parlaria de l'engendrament i naixement de Jesús.'

SOLEIADA

En una casa de pagès hi havia
una donzella que tenia
els disset anys d'amor; i era tan bella,
que la gent d'aquell volt
deien: «És una noia com un sol».
Ella prou la sabia
la parentela que amb el sol tenia:
que cada matinada
per la finestra a sol ixent badada
l'astre de foc i ambre
li entrava de ple a ple dintre la cambra,
i ella nua, amb delícia,
s'abandonava a la fulgent carícia.
De tant donar-se a aquestes dolces manyes
va ficar-se-li el sol a les entranyes,
i ben prompte sentia
una ardència dins d'ella que es movia.
«Adéu, la casa meva i els que hi són:
jo prenyada de llum me'n vaig pel món».
De tots abandonada,
va començar a rodar per l'encontrada.
Estava alegre com l'aucell que vola,
cantava tota sola,
cantava: «Só l'albada
que duc el sol a dins i en só rosada.
Els cabells me rossegen,
els ulls me guspiregen,
els llavis me robiegen,
en les galtes i el front tinc el color
i al pit la gran cremor:
tota jo só claror contra claror».
La gent que la sentia
s'aturava admirada i la seguia:
la seguia pel pla i per la muntanya
per sentir-li cantar la cançó estranya
que l'anava embellint de mica en mica.
Quan ella va sentir-se prou bonica,
va dir: «M'ha arribat l'hora»,
va parar de cantar, i allà a la vora
entrava a una barraca que hi havia.
La gent que a l'entorn era
sols veia un resplendor i sols sentia
el gemec poderós de la partera.
De sobte, les clivelles
del tancat van lluir igual que estrelles.
De seguit s'aixecà gran foguerada,
tota la gent fugia esparverada,
i en la gran soletat només restava
un nin igual que el sol, que caminava
i deia tot pujant amunt la serra:
«Jo vinc per acostar el cel a la terra...».

31 agost 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)